

PROLÓGUS

FONTOS, hogy amikor megölnél egy nővért, kellően népes haderővel érkezz. A Kegyes Irgalom Kolostorában élő Tövis nővérré Lano Tacsis kétszáz emberrel támadt rá.

A kolostor előtti térről jól látni az északi jeget és a délit is, de sokkal szebb kilátás nyílik a fennsíkra és a földnyúlványokra. Derült napokon a messzeségben megpillanthatjuk a tengerpartot, kékesen felde-reng a Marn-tenger.

A keservesen hosszú múlt valamely pontján egy nép, amely azóta feledésbe merült, ezerhuszonnégy oszlopot emelt a fennsíkon: ezeresztendős tölgyeknél terebélyesebb, óriásfenyőknél is magasabb-ra nyúló korinthuszi gigászokat. Egyik peremétől a másikig rendet és mintázatot nem ismerő kőrengeteg borította a sík vidéket, hogy egyetlen pontja se legyen húsz yardnál távolabb valamelyik oszloptól. Tövis nővér ennek az erdőnek a közepén várakozott egymagában, a középpontját keresve.

Lano emberei lassanként szétszóródtak az oszlopok között. Tövis nem látta és nem hallotta közeledni az életére törőket, ám ismer-te természetüket. Korábban szemmel követte, ahogy fölkigyóztak a Sztüx-völgyi nyugati csapáson, hárm-as-négyes sorokban: pelar-thi martalócok a jégperemekről, bőrpáncéljuk felett fehérmedve- és hófarkasprémmel, némelyiket láncingdarabok védték, megviselt és sötét vagy fényes és új darabok, kinek mennyire kedvezett a szeren-cse. Sokan közülük lándzsával fegyverkeztek fel, néhányan karddal; ötből egy visszahajlított agancsból készült rövid íjat tartott a kezé-ben. Javarészt megtermett férfiak, szőke hajúak, rövid vagy befont

szakállal, a nők arcán és homlokán kék festékcsíkok, akár a hideg nap sugarai.

Elérkezett a pillanat.

A földkerekség egészénél is több száguldott át az örökkévalóságon, hogy az évek hosszú során át üvöltve ehhez a szívverésedhez érjen. És ha hagyod, a mindenség lélegzetet sem véve áttolul ezen a töredékmásodpercen a következőbe, tovább egy új örökkévalóságba. Minden, ami csak létezik, a visszhangja mindannak, ami valaha volt, s minden leendő dolgok gyökere át kell hogy rontson ezen a pillanaton. A te feladatod csupán annyi, hogy megtorpantsd – elérd, hogy odafigyeljen.

Tövis mozdulatlanul állt, mert csupán akkor válhatsz középponttá, ha igazán semmid sem moccan. Szótlanul, hiszen csakis némán figyelhetsz. Félelem nélkül, mivel egyedül a rettenthetetlenek ismerhetik fel a rájuk leselkedő veszélyt.

Övé a rengeteg mozdulatlansága, földbe kapaszkodó nyugtalansága, lomha-tölgy, szilaj-fenyő, forrongó-kavargó türelme. Övé a tiszta és mély tengerrel dacoló jégfalak nyugalma, a világ igazsága előtt hidegen magasló kéklő titkoké, a hirtelen összeomlás ellenében felhalmozott türelem éonjaié. Övé a bölcsőjében heverő búsülte kisdud moccanatlansága. És az anyáié, aki beledermelt a felismerésbe, tünékenyen és örökre.

A benne rejlő némaság már azelőtt elaggott, hogy Tövis először meglátta a napvilágot. E csend nemzedékről nemzedékre öröklődött, e békesség hívogat, hogy nézzük a hajnalt: a tajték és tűz e kimondatlan szövetsége egyszerre fosztja meg a nyelvet a szavaktól, és állít ki minket az áradó és dagadó hullámok elé, vagy szögez a földhöz, hogy tanúi legyünk a lángok emésztő örömtáncának. Övé a visszautasítás, egy gyermek fájdalomának csendje: néma, tudatlan, sebhely az eljövendő esztendőkön. Övé a hebegő, akadozó szavú első szerelem kimondatlan teljessége, az ózdkodás, nehogy szavakhoz hasonló otrombasággal szennyezzünk be egy ily erős és értékes érzést.

Tövis várt. Rettenthetetlenül, akár a rét virágai, ragyogón, törékenyen, kitérülködve az ég felé. Bátran, amilyenek csakis a már elveszettek lehetnek.

Hangok ütötték meg a fülét, a pelarthik egymást szölongatták, miután a fennsík megtört tereiben elveszítették szem elől az övéiket.

Kiáltások harsantak a sík földön, visszhangot vertek az oszlopok között, a fákyák villanásai, a tömérdek láb dobbanásai egyre közeledtek. Tövis ellazította a vállát a bőrpáncél alatt. Mindkét kezének ujjai egy-egy dobócsillag éles terhe köré szorultak, a légzése lenyugodott, a szíve hevesen vert.

– E helyen a halottak figyelnek engem – lehelte. Valaki felkiáltott egészen közélről, alakok tűntek elő egy röpke pillanatra két oszlop között, suhantak át a résen. Több alak. – Fegyver vagyok a Bárka szolgálatában. Akik rám támadnak, felhagyhatnak minden remény-nyel. – a hangja a minden egyes összecsapást megelőző feszültséggel együtt erősödött, zsongva bizsergette meg járomcsontját, szorította össze torkát, egyszerre érezte magát a saját teste mélyén és önmaga fölött-körül.

Öles léptekkel felbukkant előtte az első pelarhi, ám megtorpant, amint meglátta őt. Fiatal férfi, még szakálltalan, de zord tekintettel bámult rá sisakvasa mögül. Még több csődült mögé, kiözönlöttek a csatatérre.

A Vörös Nővér a fejét félrebillentve jelezte, hogy tisztában van jövetelük céljával.

Majd megkezdődött.

1

EGYETLEN GYERMEK SEM hiszi el igazán, hogy fel fogják akasztani. Még a bitófa alatt is, ahol csuklójukat a kötél dörzsöli, arcuk előtt pedig a hurok lengedez, tudják, hogy valaki előlép majd a tömegeből, egy anya, egy hosszú távollét után hazaérkező apa, egy igazságot osztó uralkodó... valaki. Kevés gyermek élt eleget ahhoz, hogy megértse a világot, amelybe beleszületett. Talán felnőttből is kevés ilyen akad, ám ők legalább megtanultak már néhány keserves leckét.

Saida úgy lépdelt fel a vesztőhely lépcsőin, ahogy korábban a caltessi padlás lajtorjájának fokain tette oly sokszor. Mindannyian együtt háltak odafent, a legifjabb munkások a zsákok, por és pókok közt hajtották le a fejüket. Ma este mind felkaptatnak majd a létrán, és róla sugdolóznak a sötétben. Holnap estére kifognak a pletykákból, és egy új legény vagy lány foglalja el a zsúp alatt megürült helyét.

– Semmit sem csináltam. – Saida minden reményt feladva jelentette ki ezt, mostanra felszáradtak a könnyei. Metszően hideg szél fújtt nyugat felől, a Folyosón át, a nap rőten parázlott, elfoglalta az égbolt felét, mégis csak kevéske meleget adott. Ez lenne az utolsó napja?

Az őr feljebb noszogatta, inkább közönyösen, mint barátságosan. Saida hátrapillantott a férfi felé, aki magas volt, idős és szikár, mintha a szél mostanra csontig lemarta volna róla a húst. Még egy lépés, a hurok sötétben himbálózott a nap vörös háttére előtt. A bőrtönudvar csaknem teljesen kiürült, maroknyian figyeltek a fekete árnyak közül, a külső falak védelmében, lecsüngő ősz hajú öregasszonyok. Saida kíváncsi lett volna, mi vonzotta őket oda. Talán

ennyire vénen a halál miatt aggódtak, és azt akarták megnézni, hogyan megy végbe.

– Nem én tettem. Nona volt az. Ő maga is elismerte. – Oly sokszor mondta már ki e szavakat, hogy elszivárgott belőlük az értelem, halovány zajjá lettek. Ugyanakkor igazat állított. Mindenben. Még Nona is elismerte.

A hóhér vékonyan-halványan rámosolygott Saidára, és lehajolt, hogy ellenőrizze a kötelet a lányka csuklóján. A kóc dörzsölte a bőrét, és túl szorosan feszült rá a kötél, a karja sajgott, ahol Raymel megrepszettette, de Saida nem panaszkodott, csupán végigpásztázta tekintetével az udvart, a tömlőcfolyosókba vezető ajtókat, a külső épületeket, még a kinti világra nyíló hatalmas kapukat is. Valaki el fog jönni érte.

Kondulva kitárult a Pillér egyik ajtaja, azé a zömök bástyáé, ahol a szóbeszéd szerint a börtönparancsnok élt bármely nemesével vetekedő fényűzésben. Egy ór lépett ki a napfénytől hunyorogva. Egy ór: a remény, amely oly könnyen támadt Saida keblében, újfent szertefoszlott.

Az ór mögött egy alacsonyabb, gömbölydedebb alak lépdelt. Saida ismét odanézett, ismét feltámadt benne a remény. A hosszú apácaruhát viselő asszony kibaktatott az udvarra. Hivatalára egyedül a kezében tartott, csigás, aranyozott fejű pásztorbot utalt.

A hóhér odapillantott rá, vékonyka mosolya elenyészett, homlokán széles ráncok jelentek meg helyette.

– Az apátnő...

– Idelent még sohasem láttam. – Az idős hóhér ujjai erősebben szorultak meg Saida vállán.

Saida kinyitotta a száját, ám az túlságosan kiszáradt a gondolataihoz. Az apátnő eljött érte. Eljött, hogy magával vigye őt az Ős kolostorába. Eljött, hogy új nevet és új helyet ajándékozzon neki. Saida még csak meg sem lepődött. Sohasem hitte el igazán, hogy felakasztják.

2

ATÖMLÖCÖK BÚZE ÓSZINTE. Az örök szépítgető kifejezései, a börtönparancsnok nyilvánosságnak szánt mosolya, még az épület homlokzata is újra meg újra hazudhatnak, a bűz viszont maga a kendőzetlen igazság: a csatorna és a rothadás, a kórságok és az elkeseredés szaga. A harritoni börtön szaga még így is kellemesebbnek hatott sok másikénál. Az akasztásokhoz kijelölt börtön nem hagy esélyt a foglyainak, hogy elrohadjanak. Rövid tartózkodás, hosszú zuhanás egy kurta kötélén, és máris kedvükre etethetik a férgeket az elítéltek tömegsírijában a winsconi szegénytemetőben.

A bűz eleinte zavarta Argust, amikor őrnek állt. Azt mondják, az elme egy idő után figyelmen kívül hagyja a szagokat, amelyekhez hozzászokik. Való igaz, csakhogy éppígy igaz ez minden rosszra az életben. Tíz esztendő után Argus elméje éppoly könnyen tette túl magát azon, hogy emberek nyakát nyújtja meg, mint ahogy hozzászokott Harriton bűzéhez.

– Mikor mész ki? – Argus eleinte idegesítőnek érezte Dava megszállott érdeklődését mindenki más napirendje iránt, most viszont már oda sem figyelt, és gondolkodás nélkül rávágta, hogy:

– Hetedik harangszókor.

– Hetedik! – Az apró termetű asszony szokás szerint szapulni kezdte a beosztás igazságtalanságait. A fő zárkatómb felé baktattak, el a magánvesztőhelytől. A hátuk mögött Jame Lender himbálózott a csapóajtó takarásában, még mindig rángatózva. Jame immár a temetőszolga gondja volt. A Vén Herber nemsokára megjelenik a taligájával és a szamarával a napi termésért. A Winscon-hegyig tartó rövidke távolság

könnyen hosszúnak bizonyulhat a Vén Herber számára az öt utassal és a csaknem gazdájához foghatóan elaggott számmárral. Az, hogy Jame-en nem lehetett találni említésre méltó húst, valamelyest könnyít a terhen. Ahogy az is, hogy a másik négy közül kettő kislány volt.

Herber előbb a Szabók utcáin kaptat fel az Akadémiáig, és eladja, amelyik testrészt ér ma valamit. Ami a tömegsírba kerül majd a Hegyen, alighanem jócskán meg lesz kurtítva – kevéske nyálkás maradvány, ha jól megy az üzlet.

– ...tegnap hatodik harangszókor, tegnapelőtt az ötödikkor. – Dava egy pillanatra abbahagyta az éveken át erőt adó sopánkodást, az igazságtalanság maradandó érzete feszítette a gerincét, hogy boldoguljon a nála kétszer nagyobb elítéltekkel.

– Az kicsoda? – Hórihorgas alak kopogott be nehéz bottal az újonnan érkezettek tömbjének ajtaján.

– Valami caltessi pofa? Tudod. – Dava az arca előtt csettintett az ujjával, mintha kiugratni igyekezett volna a választ. – Harcosokat foglalkoztat.

– Partnis Reeve! – kiáltotta Argus, amint eszébe jutott a neve, és a nagydarab férfi hátrafordult. – Jó ideje nem jártál felénk.

Partnis épp elég gyakran látogatott el az egynapos zárkákhoz, hogy kihúzza a bajból harcosait. Lehetetlen anélkül dolgoztatni egy egész istállónyi dühös és erőszakos férfit, hogy szabadidejükben alkalomadtán ne vernék be némelyek pofáját, de általában nem Harritonban kötöttek ki. A hivatásos harcosok rendszerint kellően megőrzik a nyugalmukat ahhoz, hogy kocsmái verekedés közben senkit se küldjenek a másvilágra. Inkább az amatőrök veszítik el a fejüket, és tapossák péppé kiütött ellenfelüket.

– Barátom! – fordult oda kitárt karokkal, széles mosollyal, és Argus nevének kimondására még csak kísérletet sem téve Partnis. – A lányomért jöttem.

– A lányodért? – ráncolta a szemöldökét Argus. – Nem tudtam rólad, hogy családos ember lennél.

– Tanoncnak fogadtam fel. Segéd. – Partnis egy legyintéssel elintézte a dolgot. – Nyisd ki az ajtót, légy szíves, derék barátom! Ma készülnek fellógatni, és már így is késésben vagyok.

A homlokát ráncolta, mintha bosszantó részletek sora jutott volna eszébe.

Argus előhúzta a zsebéből a súlyos vaskulcsot.

– Alighanem el is késtél, Partnis. A nap lassan lenyugszik. A Vén Herber taligája már a síkátorok kövén kocog errefelé, hogy elvigye a tetemeiket.

– Futárt menesztettem ide azzal az utasítással – magyarázta Partnis –, hogy a caltessi lányokat ne lógassák fel, mielőtt...

– Utasítással? – Argus kezében megállt a zárba dugott kulcs.

– Akkor javaslattal. Amibe egy ezüstöt bugyoláltam.

– Vagy úgy! – Argus elfordította a kulcsot, és bekísérte a férfit. A legrövidebb úton vezette keresztül a látogatót az őrhelyen, a rövid folyosókon, ahol az aznap érkezettek tömlöcük keskeny ablakából bámultak kifelé, aztán ki az udvarra, ahol a nyilvános bitófa állt a börtönparancsnok ablaka alatt.

A főkapu már kinyílt, készen arra, hogy fogadja a temetőszolga kordéját. Alacsony termetű alak várakozott a vesztőhely lépcsőjénél, mellette egyetlen őr, ránézésre John Fallon állt.

– Épp időben! – állapította meg Argus.

– Nagyszerű. – Partnis meglódult előre, majd megtorpant. – Az ott nem... – Elhallgatott, ajka csalódott vicsorba görbült.

Argus a hórihorgas férfi tekintetét követve felfedezte Partnis két-ségbeesésének forrását. A Kegyes Irgalom apátnője vonult a szemlélők tekintetétől kísérve a börtönparancsnok lépcsőjéhez. Ebből a távolságból bárki anyja lehetett volna, fekete szövetbe bugyolált, kicsiny, kövérkés alak, pásztorbotja azonban egyértelművé tette, ki ő.

– Szent ég! Az a borzalmas vén boszorkány már megint lopni jött tőlem. – Partnis megnyújtotta és meg is gyorsította lépteit, arra kényszerítette Argust, hogy esetlenül kocogva iparkodjon lépést tartani vele. Davának – a férfi másik oldalán – futnia kellett.

Ám hiába sietett oly nagyon a lányhoz, Partnisnak csupán a másodperc töredékével sikerült megelőznie az apátnőt.

– Hol van a másik? – Körbepillantott, mintha az őr még egy foglyot rejtegethetne a háta mögött.

– A másik micsoda? – John Fallon tekintete a Partnis mögött határozott lépteitől suhogó ruhában közelgő apácára siklott.

– Lány! Ketten voltak. Utasításba adtam, hogy... Kérelmet küldtem, hogy várjanak velük.

– Ott lesz a fellógatottakkal. – Fallon a főkapu melletti, több láb magas halom felé bökött a fejével. A kupacra terített foltos, szürke lepedőt kövek fogták le. A temetőszolga kordéja épp akkor bukkant elő, amikor odanéztek.

– Hogy a ménkű csapjon belé! – a szavak kellően hangosan törtek elő Partnisból ahhoz, hogy szerte az udvaron mindenki odakapja a fejét. Partnis mindkét kezét széttárt ujjakkal a magasba emelte, aztán az erőlködéstől reszketve leeresztette őket. – Mindkettő kellett volna.

– A nagyobbikról a temetőszolgával kell egyezkednie – jegyezte meg Fallon. – Erről itt. – A mellette álló lány felé nyúlt. – Róla pedig velem. Aztán azzal a kettővel. – Daca és Argus felé biccentett. – Aztán a börtönparancsnokkal.

– Nem lesz semmiféle egyezkedés. – Az apátnő Fallon és Partnis közé lépett, mindkettő mellett eltörpült, felnyúló pásztorbotja nem engedte, hogy egymás szemébe nézzenek. – Magammal viszem a gyermeket.

– Szó sem lehet róla! – Partnis összevont szemöldökkel lenézett rá. – Minden tisztelem az Ősé, meg minden, de a lány az enyém, megvásároltam és kifizettem. – Hátrapillantott a kapu felé, ahol Herber mostanra megállította a kordéját a letakart kupac mellett. – Rádadásul... honnan tudhatnád, hogy ő kell neked?

Az apátnő horkantott, és anyai mosollyal kedveskedett Partnisnak.

– Nyilvánvalóan ő kell. Elég ránézni, Partnis Reeve. Tűz lobog a tekintetében. – A homlokát ráncolta. – Láttam a másikat. Rémuult volt. Gyámoltalan. Nem lett volna szabad idekerülnie.

– Saida még a tömlőcben van... – szólalt meg a lány. – Azt mondták, én kerülök sorra először.

Argus a gyermekre meredt. Pöttömnyi gyerkőc, formátlan vászonruhában – nem csavargók rozsdás foltokkal borított rongyaiban, hanem bizony jobbágygúnyában. Kilencesztendő lehetett. Argus már nem egykönnyen tudta megállapítani. A két idősebb gyermeke

rég felcseperedett, a kis Sali pedig mindig ötesztendős marad. Ez a lány heves teremtésnek látszott, vékony, koszos vonásai haragos ráncokba gyűrődtek. Koromszínű szemét rövid, ébenfekete hajkorona keretezte.

– Talán a másik lehetett – jelentette ki Partnis. – Ő volt a nagyobb.
– Szavaiból hiányzott a meggyőződés. A harcoltatók felismerik a tüzet, ha meglátják.

– Hol van Saida? – kérdezte a lány.

Az apátnő szeme parányit elkerekedett. Tekintetében mintha sértettség villant volna. Aztán eltűnt, gyorsabban, mint egy madár szárnyának árnya. Argus arra a megállapításra jutott magában, hogy csak képzelődött. A Kegyes Irgalom apátnőjét sokféle névvel illették, némelyiket a szemébe is mondták, de „erélytelennek” senki sem titulálta volna.

– Hol van a pajtásom? – ismételte el a lány.

– Ezért maradtál? – kérdezte az apátnő. A ruhájából előhúzott egy dér-almát, oly sötétvöröset, hogy szinte feketének lehetett nézni. A savanyú és fás termést az öszvérek talán megennék – emberek közül csak kevesen.

– Maradt? – visszhangozta Dava, noha a kérdést nem neki tették fel. – Azért maradt, mert ez itt egy redvás börtön, őt pedig megkötözték és örök vigyázták.

– Azért maradtál, hogy a barátodon segíts?

A leányka nem felelt, ehelyett mérgesen meredt felfelé az asszonyra, mint aki bármelyik pillanatban ráronthatna.

– Kapd el! – Az apátnő a leányka felé dobta az almát.

Szélesebesen felkapta egyik parányi kezét. Az alma a tenyeréhez csapódott. A leányka mögött egy darab kötél hullott a földre.

– Kapd el! – Az apátnő már egy másik almát tartott a kezében, és erővel elhajította.

A leányka a másik kezével csípte el.

– Kapd el!

Argus nem tudta volna megmondani, az apátnő pontosan hol rejthette el a gyümölcskészletét, de egy szempillantással később már nem érdekelte, amikor a harmadik almát bámulta a két másik almát tartó kéz között foglyul ejtve.

– Kapd el! – Az apátnő megint újabb dér-almát hajított oda, de a leányka eldobta a hármát, és hagyta elszállni a válla fölött a negyediket.

– Hol van Saida?

– Velem jössz, Nona Grey – jelentette ki nyájas arccal az apátnő. – a kolostorban majd megbeszéljük Saidát.

– Megtartom őt! – Partnis egy lépést tett a leányka felé. – Drágalátos leányom! Ráadásul kevés híja volt, hogy a másvilágra küldte Raymel Tacsist. A család nem fogja engedni, hogy szabadon távozzon innen. Viszont ha meg tudom mutatni, mennyit ér, talán hagyják, hogy egy-néhányszor ökölharcban mérsem össze másokkal az erejét.

– Raymel halott. Megöltem. A...

– Drágalátos? Meglep, hogy *hagytad* elmenni, Reeve uram – vágott a berzenkedő leány szavába az apátnő.

– Nem hagytam volna, ha ott vagyok! – Partnis összeszorította a markát, mintha az elszalasztott alkalmat igyekezne elkapni. – A város túlsó felén jártam, amikor hallottam. Mire visszaérkeztem, hatalmas volt a zűrzavar... mindenütt vér... Tacsis emberei vártak... Ha a városőrség nem hurcolja őt ide, mostanra Thurán magánvárbor-tönébe került volna. Thurán nem olyan férfiú, aki tétlenül tűri, hogy elveszítse a fiát.

– Épp ezért fogod átadni őt nekem. – Az apátnő mosolya az édes-anyjára emlékeztette Argust. Ő mosolygott így, amikor igaza volt, és ezt mindketten tudták. – Nem elég mély a zsebed ahhoz, hogy kividd innen az ifjú Nonát, ha a Tacsis fiú mégis elpatkolna, és ha mégis elérnéd, hogy hozzád kerüljön, az intézményetek nem eléggé szilárd és erős ahhoz, hogy ellenálljon Thurán Tacsis követeléseinek, hogy megtoroljátok a gaztettet.

– Honnan tudod a nevemet? – kísérelte meg közbevetni a lány. – Nem...

– Csakhogy régebről ismerem James börtönparancsnokot, mint a világra jöttél, Reeve uram – vágott megint a leányka szavába az apátnő. – Épelméjű ember pedig nem intézne támadást a hitbéliek kolostora ellen.

– Nem viheted magaddal, hogy vörös nővér legyen belőle. – Partnis hangjába konokság költözött, mint általában a férfiakéba,

amikor tudják, hogy alulmaradtak. – Ez így nem helyes. Nem hisz az Ősben... és nem több közönséges gyilkosnál. Kegyetlenül bánt el vele, úgy mesélik...

– A hitet beléplántálhatom. Egy vörös nővérnek épp arra van szüksége, ami eleve megvan benne. – Az apátnő a leányka felé nyújtotta kövérkés kezét. – Gyere, Nona!

Nona felpillantott John Fallonra, Partnis Reeve-re, a hóhérra és a mellette himbálózó kötélre.

– Saida a barátom. Ha bántottátok, mind megöllek benneteket.

Aztán szótlanul megindult előre, vigyázva, hogy ne lépjen a lehullott almákra, és megfogta az apátnő kezét.

Argus a többiekkel együtt figyelte, ahogy távoznak. A kapunál megtorpantak, alakjuk feketén rajzolódott ki a vörös nap fényében. A gyermek elengedte az apátnő kezét, és három lépést tett a letakart kupac felé. A Vén Herber meg az öszvére mozdulatlanul figyeltek, éppúgy megbabonázta őket a pillanat, mint mindenki mást közülük. Nona megállt, a tetemhalmot bámulta. A bitófánál állók felé fordította tekintetét – hosszan, lassan –, majd visszaballagott az apátnőhöz. Pár másodperccel később mindketten eltűntek a sarok mögött.

– A szemében már halottak vagyunk – jelentette ki Dava.

Még mindig tréfált. Még mindig nem lehetett nevetni rajta.